

Рисунок 1. Вплив 1%-го приросту значень окремих показників оцінювання внеску ТУ з 3-го по 5-й у економічний розвиток України на приріст її ВВП

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЯК КЛЮЧОВИЙ ВЕКТОР ЕКОНОМІЧНОЇ СТРАТЕГІЇ УКРАЇНИ. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Тимченко І. П., КНУ ім. Т.Г. Шевченка, м. Київ

Перед Україною постала технологічна та інвестиційна необхідність здійснення реформ до яких входять генерація і комерціалізація нових знань і проривних технологій, адже саме нові технології докорінно і швидко змінили структуру світової економіки. Саме інноваційна складова в змозі забезпечити виконання складних виробничих завдань в умовах змінного середовища. Отже, розгляд питань узагальнюючого аналізу основних проблем та тенденцій інноваційного розвитку економіки набуває особливого змісту, тому обраний напрямок дослідження є досить актуальним.

Метою статті є узагальнення основних проблем інноваційного розвитку економіки України в сучасних умовах та, як наслідок, визначення його тенденцій та пріоритетних напрямків.

Тому для початку розглянемо показники, які характеризують інноваційний потенціал України. За оцінками авторитетних закордонних експертів рейтинг української економіки є доволі низьким, а саме:

- за рейтингом глобальної конкурентоспроможності (GCI rank), згідно доповіді Всесвітнього економічного форуму «The Global Competitiveness Report 2011-2012» Україна займає 82 місце (у 2010 р. - 89).
- за рейтингом у сфері інновацій 93 місце.

- згідно базового індексу-макроекономічне середовище 112 місце.
- за рейтингом конкурентоспроможності, згідно розрахунків Інституту розвитку менеджменту в Лозанні «World Competitiveness Yearbook - 2011», серед 59 прорейтингованих країн Україна посіла у 2011 р. – 57-е місце (2008 р. - 48).

Також Україна опустилася в рейтингу з 2007 до 2011 рр. по: ефективності уряду (із 48 на 58 місце), ефективності бізнесу (з 46 на 55 місце).

Враховуючи вище наведені дані можна сказати, що реалізація інноваційної моделі розвитку країни стикається зі значними проблемами. Серед яких можна виділити наступні:

- фактична спрямованість державної політики на закріплення моделі економіки, що ґрунтується переважно на низько технологічних укладах;
- нерозвиненість ринкових інституцій;
- недостатність інституційного забезпечення інноваційної діяльності;
- відсутність попиту на інновації;
- криза фінансування, з боку держави, НДДКР.

Національні інноваційні пріоритети наведені у відповідних законодавчих актах, відповідають як наявному в Україні науково-технічному потенціалу, так і загальноприйнятим світовим тенденціям розвитку науки і технологій. Якщо говорити про сучасні тенденції інноваційного розвитку України, краще звернутися до досвіду інноваційних країн-лідерів. Характерними ознаками їхньої інноваційної політики є:

- прогнозування, визначення стратегій та програмування інноваційного розвитку на довгострокову перспективу (15-20 років);
- участь у формуванні єдиного світового науково-технічного простору з обмеженим колом учасників;
- певна технологічна спеціалізація на ринку високотехнологічної продукції;
- активна державна підтримка бізнесу та діалог «державо-бізнес»;
- формування ефективно діючої інноваційної інфраструктури;

Таким чином, необхідність вибору пріоритетів в інноваційній політиці і доцільність участі країни в інтеграційних інноваційних процесах пояснюється досвідом інших країн, оскільки Україна не в змозі за рахунок внутрішніх ресурсів бути потужною на всіх фазах інноваційного циклу і не в змозі фінансувати широке коло фундаментальних і прикладних досліджень. Втілення даної політики сприятиме формуванню в Україні національної інноваційної системи .